

Úrnapja 2013.

Bevezető

Ma, Úrnapja, vagyis Jézus szent testének és vérének ünnepe van. A közöttünk maradt, s lelkünket tápláló Jézust ünnepeljük. Aki ételül és italul kínálja magát nekünk. Ez a táplálék segít, hogy végigjárva életünk útját, Isten Országába jussunk.

Az Úr testéhez csak megtisztult lélekkel közelíthetünk. Ezért tartsunk bűnbánatot a Szentmise kezdetén.

Kirié litánia

Urunk Jézus! Te mondtad, „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véré, nem lesz élet bennetek.” Tégy készséggé bennünket Tested és véred vételére, hogy életünk legyen. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Te mondtad, hogy velünk maradsz az Eucharisziában a világ végéig. Kérünk, maradj velünk életünk minden napján! Krisztus kegyelmezz!

Urunk Jézus! Te azt mondtad, hogy Te vagy az Élet kenyere. Kérünk Te légy majd életalkonyunkon, a Szentútravalónk is! Uram irgalmazz!

Evangelium után

„Én veletek vagyok a világ végéig.”

Hogyan ünnepeljük ma az Úrnapját? Ez a kérdés sokszor előfordul a beszélgetéseinkben. Hogyan lehet az Eucharisztia nyilvános ünnepelését olyanná tenni, amelyben meg tudjuk élni ennek az isteni titoknak a nagyszerűségét, Isten önmagát ajándékozó szeretetének a nagyságát?

Az Eucharisztia titka mindig azt mondatja velünk, akik hiszünk Krisztusban: az Úr velünk van.

Ez először is azt jelenti, hogy létezik az Egyház. Nélküle az Úr nem lenne velünk.

Jézusban Isten láthatóvá lett számunkra. Ezt jelezték csodái, önmagáról szóló megnyilatkozásai, egészen egyedülálló életszentsége, hősi ember szeretete, bűneinkért vállalt megváltó kereszthalála.

Ez az istenemberi élet, amely áttörte az emberek közötti gyakori ellenségeskedéseket, nem maradhatott csak az akkori élet eseménye, amely soha meg nem ismételtető, soha nem érhető el és ezért nem is lehet igazán érdekes számunkra.

Ha az ember igazán büntől megváltott és megszabadított ember akar lenni, akkor a szeretetnek az a betörése az életbe, amelyet Jézus hozott magával, és amelyet életével megvalósított, nem maradhatott meg egyszeri eseménynek az emberiség életében.

Mivel Jézussal valami új kezdődött el, ennek az újnak meg kellett maradnia, és meg is maradt. Jézusnak ma is közöttünk kell lennie és valóban közöttünk is van, az Egyház életében! S Jézus megbízásából, így folytatódik műve a világ végéig.

Apostolai, és tanítványai éltető módon viszik tovább az emberi történelem minden korszaka számára. Ami személyében elkezdődött, az így folytatódik tovább. Művét, tanítását és a megváltás kegyelmeit az általa megbízott közösség hirdeti és adja tovább.

Jézus megbízásából azt kell továbbfolytatni, ami benne elkezdődött, tovább kell adni a krisztuskeresőknek, a bűnök megbocsátását, a kegyelmi életet, az Eucharisziát, amelyet, ha nem vennénk magunkhoz, nem lenne krisztusi értelemben

vett élet bennünk. Az Egyház közvetíti az emberek üdvösségéhez szükséges eszközöket.

Amikor a pap elmondja Jézus szavait, amelyek az utolsó vacsorán hangzottak el: vegyétek, egyétek, ez az én Testem, vegyétek és igyatok belőle, ez az én Vérem, és tegyétek ezt ti is az én emlékezetemre, akkor ezzel nemcsak jelen lesz szentségi módon a kenyér színében Krisztus Teste, a bor színében pedig Krisztus vére, hanem szentségi módon keresztáldozata is jelenlévővé lesz. Az a kenyér, amelyről azt mondta, hogy értünk adja, az értünk megfeszített teste, az a bor, amelyről azt mondta, hogy kionttatik a bűnök bocsánatára, a keresztfán értünk kiontott vére.

A szentmise nem emlékezés csupán, hanem szentségi értelemben áldozat is! Az Újszövetség egyetlen, és örök áldozatának oltárainkon történő megjelenítése.

A hívő szentáldozásával nemcsak lelkét táplálja, hanem arról is tanúbizonyságot tesz, hogy Krisztussal közösségben él, és vele együtt azaz a közösséggel is, amely tanúbizonyságot tesz a világnak arról, hogy Isten jelen van közöttünk Jézus Krisztusban.

Erről a hitéről tesz tanúbizonyságot akkor is, amikor Úrnapján az Eucharisziában közöttünk Lévőt, kiviszi ünnepélyes körmenetben az utcára, hogy felhívja Rá a világ figyelmét, és Üdvösségük szerzője felé forduljanak az emberek.

De ennél még látványosabb dolgot is tesz négy évenként az Egyház. A két világháború közötti nagy

dolgokat művelő hazánkról még ma is, csak csupa negatívumot hall az ember, döbbenetere a szemtanúnak.

A pont 75 évvel ezelőtt történt, 34. hazánkat fellelkesítő, fővárost külsőleg is megújító eucharisztikus kongresszusról, Beer Miklós váci megyés püspököt kivéve, nem tudom, hogy valaki is megemlékezett volna róla. Micsoda pompás látványok és ünneplések! Az Angyal magasságban lévő miséző oltár. Gyermekek és fiatalok tízezreinek az áldozása a Hősök terén. Különböző szerzetesek szentségimádásai, körmenetei. Honvédek, rendőrök eskütételei. Az ízes magyarsággal Eucharisziát köszöntő százéves paraszt bácsi. A velünk együtt ünneplő igen népszerű Pacelli bíboros, pápai nunciusz vezette impozáns hajós körmenet az Eucharisziával a Dunán.

Számos bíboros, érsek, püspök, magas beosztású egyházi és világi személyek a világ minden országából, kivéve a náci Németországot és a kommunista Szovjetuniót. Mily nagy volt akkor hazánk a világ szemében! Mire voltak képesek eleink Csonka-Magyarországon! Évekre megmaradó szép, hitet és nemzeti érzést erősítő élmények megteremtésére! Tudom, hogy változnak az idők, s benne mi is. De mégis megkérdezem, képesek lennénk mi hasonlókra?

Hiszem, hogy arra igen, hogy a Ferenc pápa által vezetett világméretű szentségimádásba mi is bekapcsolódjunk.

Ámen

F. F.